

תת"ע 990/07 - מדינת ישראל נגד זבידאת עומר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 990-07-17 מדינת ישראל נ' זבידאת
בפני כבוד השופט אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל
בנסיבות עו"ד
אורית מנדלבוי'
נגד
זבידאת עומר
הנאשם

הכרעת דין

האישום

כתב האישום מיחס לנאשם עבירה של עצירה ליד תמרור 437, המסמך מקום חניה לרכב נכה, בנגד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

בהתאם לכתב האישום, ביום 17.3.19, סמוך לשעה 18:17, נהג הנאשם ברכב פרטי, מסוג "סיאט", מ.ר. 7682276, בכפר בענה, ועצר את הרכב במקום חניה המיועד לרכב נכה.

הנאשם כפר בעובדות המיחסות לו בכתב האישום. בתשובתו טען כי נכנס למקום "לחצי דקה, אולי פחות", אך לא עצר במקום.

טייעוני הצדדים

לשיטת המאשימה, הנאשם החנה את רכבו בחניית נכה. הנאשם טוען מנגד כי יש לו זכות מהטעמים הבאים: התמרור שהוצב במקום אינו תמרור رسمي, הבנק הציבו והרכב חנה במקום בלבד, ולפרק זמן קצר ביותר.

הראות

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות

מטעם המאשימה העיד:

סמ"ר נעם שורץ (להלן - סמ"ר שורץ), עורך דוח ההזמנה לדין.

סמ"ר פטר קמרש (להלן - סמ"ר קמרש), עורך הדוח.

רס"ר כפיר אהוד (להלן - רס"ר כפיר), עורך הדוח.

כן הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דוח ההזמנה לדין שערך סמ"ר שורץ.

ת/2 - מזכיר לדוח תנוועה שערך סמ"ר קמרש.

ת/3 - מזכיר לדוח תנוועה מאთ רס"ר כפיר.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועינתי בחומר הראיות, מצאתי כי הוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המียวחות לו בכתב האישום, מהנימוקים שלhallen:

1. בדוח, אשר ערך סמ"ר שורץ, צוין כי הבחן ברכב הנאשם חונה בחניית נכה, הסמוכה לבנק, ומסומנת בצלע כחול, הנראה יטב וכי קיימים במקום תמרור 437 תקין, המורה על חנית נכה, הנראה יטב. השוטר ניגש לנаг הרכב, הנאשם, אשר היה ברכב בלבד, וזה מסר כי הוא ממתין לאשתו, אשר נכנסה לחנות. בדיקת הרכב במסוף העלתה כי הרכב אינו רכב נכה, הוסבירה לנאשם מהות העבירה ונרשם הדוח.

דברי הנאג לדוח: "האותו שלי נסע ואני יושב באותו ומדובר בעניין של פחות מדקה, האשה הייתה במקום ורציתי לצאת".

במצר משלים לדוח ציין סמ"ר שורץ כי טעה ברישום מקום מיקום העבירה בדוח - ומקום העבירה הוא בכפר בענה, סמוך לבנק מרכنتיל, ולא בכפר נחף.

מהמצרים שערכו השוטרים סמ"ר קמרש ורס"ר כפיר עליהם דומים.

סמ"ר שורץ הציג לבית המשפט צילום של הרכב הנאשם, ממועד האירוע, בו ניתן לראות כי הרכב חונה, בחלקן, בחניית נכה.

שלושת עדיו הتبיעה מסרו גרסה דומה, בדוח ובמצקרים שרשמו, לפיה, הרכב הנאשם, חנה בחנית נכים, אשר הייתה מסומנת בכחול וכי במקום הוצב תמרור מתאים. בנוסף, הוצגה תמונה מיום האירוע, ובה נראה הרכב הנאשם, כשהחלקו, עומד בוחנית הנכה.

2. עדותו של הנאשם מחזקת ותומכת בגרסת השוטרים.

במהלך עדותו שב והודה הנאשם בביצוע העבירה ומסר כי רכבו עמד בוחנית נכה, בכפר בענה, סמוך לבנק מרכנtile, שם הוריד שם את אשתו לזמן קצר, והמתין לה ברכב (עמ' 4, ש' 27, עמ' 5 לפרו, ש' 3). הנאשם אף אישר כי רכבו נראה בצלילם שהציג סמ"ר שורץ (עמ' 3, ש' 6).

עם זאת, לשיטת הנאשם, אין לייחס לו את העבירה מושא כתוב האישום מהנימוקים הבאים:

א. התמרור שהוצב במקום אינם רשמי והוצב על ידי הבנק.

ב. מהצילום שהגישה הتبיעה עולה כי רק חלק מרכבו חנה במקום.

ג. רכבו עמד בוחניהפרק זמן קצר ביותר, של חצי דקה, והדבר אינו מבש עבירה.

כך בלשונו: "כל מה שכתב בדוח נכון אבל אני רק רוצה להסביר את הנسبות... ולפי התמונה שהשוטר צילם זה היה פחות מחצי דקה. לא יכולתי להגיד מ眞עצת בענה שההתמרור הוא לא رسمي אלא הבנק עשה את זה" (עמ' 3 לפרו, ש' 15-12). ובהמשך: "נכון שאני נכנסתי, חזר ריקה... האוטו מונע. נכנסתי לאוטו. אני לא ירדתי מהאוטו. זה גם מוכיח את הדברים של השוטרים, מה שהם אמרו. אני כבר היתי יצא מהחניה" (עמ' 4 לפרו, ש' 20-19).

כששאל האם הוא מאשר שנכנס לחנית נכים כדי להוריד את אשתו, השיב: "נכשתי כדי להוריד את האישה ואני יצא. לא חניתי". (עמ' 5 לפרו, ש' 3).

כעת נבחן את טענותיו של הנאשם, כסדרן.

א. הצבתו של התמרור במקום

הוראת סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, שעניינה צוות לתמרורים, קובעת:

22. (א) עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הנינטות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאים אם יוכיח שההתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין.

עליה מהאמור כי חזקה על תמרור כי הוא הוצב כדין והמדינה אינה צריכה להוכיח את תקינותו וחוקיותו של כל תמרור ותמרור. מכאן, שנאשム לא יכול לטעון דבר נגד התמרור אלא אם כן יוכיח הוא כי התמרור שהוצב סומן או נקבע שלא כדין. דהיינו, הנטול רובץ על שמו (**תת (י-ם) 16523 מדינת ישראל נ' ברונקס אילן**).

בעניינו, הנאשム העיד כי לא הצליח להביא אישור מהמועצה בעניין התמרור (עמ' 3 לפרו', ש' 27). בהמשך, כשנשאל למי פנה במוועצה בעניין התמרור, השיב: "לא זוכר. זה מה שלא הבאתי" (עמ' 6 לפרו', ש' 3) וכשנשאל למה לא הlkן ל_moועצה? השיב: "חבל שלא הבאתי את ההוכחות. היה שם אחד האחראים והוא אמר לי שהتمرור לא رسمي. היה צריך כדי שהפקיד יתן לי פתק, ולא חזרתי" (עמ' 6 לפרו', ש' 6-5).

מהאמור עליה כי הנאשム לא עמד בנטול המוטל עליו להוכיח כי התמרור שהוצב במקום נקבע שלא כדין. הנאשム לא פנה לפקיד שדבריו אחראי על העניין במוועצה, אף לא ذכר למי פנה במוועצה בעניין התמרור. ומכאן שחזקה על התמרור כי הוא הוצב כדין.

ב. חניה חליקית של הרכב הנאשム בחניתה הנכה

הוראת סעיף 72א לתקנות התעבורה, שענינה, מקומות אסורים בעצרה, בחניה ובהameda, קובעת:

72. (א) לא יעצור אדם רכב, לא יעמิดנו, לא יchnerו ולא ישארנו עומד, כולל או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחריו הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרית; ואלה המקומות:
(16) ליד תמרור 437 המסמן מקום חניה לרכב של נכה בעל תווית כבതמרור.

מהסעיף לעלה כי אין להעמיד רכב, "**כולו או חלק ממנו**", ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה, ומכאן שטענת הנאשム כי חניה רק בחלקו בחניתה, דינה להיזהות.

ג. הזמן שעמד הרכב הנאשם בחניתה הוא כחצי דקה בלבד

בהתאם לתקנה 72א לתקנות התעבורה, העמדת הרכב במקום חניה המיועד לנכה, די בה כדי לגבות את העבירה. משך הזמן בו עומד הרכב במקום החניה האסור אינו רלוונטי.

לצ"ט כי הנאשム לא העיד את אשתו על אשר ארע, על אף שהוא הייתה במקום, לפי דבריו. הלכה היא כי אי הבאותו של עד רלוונטי מעוררת חשד לפיו בעל הדין שמנע מהבאתו חושש מעדותו של עד זה ויוצרת הנחה לפיה עדותו של עד צזה עלולה הייתה לחזק ודוקא את עדותו של הצד שכגד. ראה לעניין זה **ע"פ 6056/07 יעלב אלחמי נ' מדינת ישראל (2009)** ו**ע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(3), 453 (2004)]**

בהתבסס על חומר הראיות שהונח בפניי, הדוח והמצקרים שערכו השופטים, הרושם האמין שהותירו בי, ומайдך, גרסתו של הנאשם, אשר חיזקה את עדותם, הגיעו למסקנה כי הנאשם עצר את רכובו במקום המועדף לחניתה נכה.

לסיכום, בהינתן האמור, ולאחר ששמעתי את הצדדים והתרשםתי מעדותם לפנוי, החלמתי להרשות את הנאשם בעבירה המוחסת לו בכתב האישום.

המציאות תשליך הכרעת הדיון לצדדים ותזמיןם לטיעונים לעונש ליום 25.4.18 בשעה 10:00.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ח, 10 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.